

Szívhang

Szerelm ellen
nincs orvosság

Carol Marinelli

Karrier vagy szerelem?

Jennifer Taylor

Nem orvosi titok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A SZÍVHANG 656. eredeti címe: *The Midwife's One-Night Fling*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: *Farkas Judit*

© Jennifer Taylor, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A SZÍVHANG 657. eredeti címe: *The Woman He's Been Waiting For*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: *Marosi Orsolya*

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 656–657. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-264-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli

Karrier vagy szerelem?

ELŐHANG

– Várja már a költözést?

Freya Ross nem tudta volna megmondani, hányszor hallotta az utóbbi hetekben ezt a kérdést.

– Persze, nagyon várom Londont – mondta mosolyogva, bár a költözés gondolatára is összerándult a gyomra.

Freya szülésznő volt Cromayr Bay kórházának szülészeten. Éppen Mrs. Robertset vizsgálta, akinek három kisfia közben az apró helyiséget fordította fel fenekestül. A legtöbb kismama szerette, ha a keresztnevéen szólítják – de nem Mrs. Roberts.

– Jamie! – korholta a háromévest, aki felkapaszkodott egy székre. Freya már hozzászokott, hogy gyerekek nyüzsögnek körülötte, és ahhoz is, hogy jobb, ha megtartja magának a gondolatait. Senkinek nem árulta el, mennyire fél a költözéstől, a betegeit pedig biztosan nem fogja ezzel terhelni.

Mindenki meglepődött, amikor bejelentette: állást kapott egy nagy központi kórházban. Azt sem tudták, hogy állásinterjún járt. Azt füllentette, hogy egy barátnőjével találkozik, akit még a főiskoláról ismer. Felült az Edinburgh-ba menő vonatra, majd átszállt a londonira. A cél a Primary Hospital volt, egy nagy, modern londoni kórház.

Freya az iskolát Cowdenbeathben végezte, Edinburgh-ban is helyettesített néhányszor. Dolgozott már forgalmas kórházban. A Primary azonban hatalmas volt, a felvételi beszélgetés pedig nagyon alapos. Féléves szerződést kötöttek vele, júliusi kezdéssel. Ahogy közeledett a költözés időpontja, egyre idegesebb lett, de munka közben nem adhatta át magát az érzelmeinek.

Kitapintotta Mrs. Roberts hasát.

– Ma este lesz egy búcsúest, odaát a Tavern bárjában – mesélte közben. – Maga az utolsó beteg, aztán indulok.

– Kár, hogy nem lesz itt a szülésnél.

– Én is sajnálom, Mrs. Roberts, de minden rendben lesz.

– Alison is biztosan ezt gondolja.

Freya megállt a vizsgálat közben. Alison, egy régebbi páciense még nem akarta, hogy bárki tudjon a terhességéről.

– A legjobb barátnők vagyunk – mondta végül: semleges válasz arra az esetre, ha félreértette a megjegyzést. – Szomorú, hogy elmegyek, de rendszeresen hazalátogatok majd.

– A baba miatt kérdeztem – felelte az asszony. – Ne aggódjon, nem árul el titkot, tegnap hallottam, hogy Alison megint terhes. Micsoda jó hír!

– Így van – helyeselt Freya. Magában felsóhajtott. Bár Alison már a második trimeszterben volt, nagyon kevesen tudtak a terhességéről, de itt semmi sem marad sokáig titok.

– Én csak azt remélem...– Mrs. Roberts nem fejezte be a mondatot. – Szóval remélem, ezúttal jobban alakul.

Freya bólintott, de nem akart a kis Andrew haláláról beszélni. Alison eseménytelen terhesség után fájásokkal érkezett a szülészetre. Amikor Freya megvizsgálta a baba szívhangját, feltűnt neki, hogy valami nagyon nincs rendben. Alisont sürgősségi császármetszésre vitték. A kisfiút újraélesztették, és mentőhelikopter szállította az edinburgh-i kórház gyermekintenzív osztályára.

Csodaszép, tökéletes kisfiú volt hosszú, sötét szempillákkal, párnás kis kezecskével. A köldökzsinór a nyaka köré tekeredett, így nem kapott elég oxigént, és nyelt a magzatvízből is. Súlyos agykárosodást szenvedett. Hiába próbálták megmenteni, Andrew két nap múlva meghalt, hátrahagyva végtelenül szomorú szüleit. Freya néha még ma is látta maga előtt Alison arcát, amikor megtudta, hogy nagy a baj.

– Úgy tűnik, minden rendben – mondta, amikor kitapogatta a baba helyzetét Mrs. Roberts hasában. – A feje lent van, és a mérete is megfelelő.

Még kétévesek sem voltak az ikrei, de az asszony állította, hogy tervezett a baba, mert nem akar nagy korkülönbséget a gyerekei között. Freya biztos volt benne, hogy nem örül igazán az újabb terhességnek, de nem árult el sokat a magánéletéről.

Jamie, a legidősebb fiú nyugtalankodni kezdett, az ikrek az anyjuk táskájában kutattak. Ideje volt befejezni a vizsgálatot. Freya az íróasztalhoz ment, és rögzítette az eredményeket. Mrs. Roberts felöltözött, és leült vele szemben.

– Jamie! – szólt rá megint a legidősebb kisfiúra, aki éppen egy vattagolyókkal teli dobozt szerzett meg. – Elnézést kérek, Freya.

– Semmi baj. Nem kellett volna odaraknom. – Amikor az asszony felállt volna, hogy elvegye a zsákmányt, megállította. – Hagyja csak, hadd játsszon vele! Addig is elfoglalja magát.

– Egy pillanatra sem marad nyugton.

– Ha megszületik a következő baba, még nehezebb lesz a gyerekekkel. Lesz segítsége?

– Nem akarok senkinek a terhére lenni. Valahogy átvészeli az első hónapokat – mondta Mrs. Roberts, és kihúzta magát.

Freya együttértett vele. Ő sem akart soha terhére lenni az embereknek. Két öccse mellett mindig ő volt a nagylány, az anyja sokszor bízta rá a kisebbeket. Írás közben azon töprengett, vajon milyenek látják a betegek. Tudta, hogy lófarokba kötött hosszú, sötét hajával, komoly zöld szemével távolságtartónak tűnhet, de a nyugalma nagyon szerették a kismamák. A legtöbben a bizalmukba fogadták, de volt néhány kivétel.

Freya biztos akart lenni benne, hogy minden rendben lesz Mrs. Robertsszel. Úgy döntött, megnyílik egy kicsit, hátha így közelebb tud kerülni hozzá.

– Mindenkinek azt mondtam, hogy alig várom a költözést, de igazából nagyon ideges vagyok. Egy óriási kórházban kaptam állást. Nem ismerek ott senkit.

– Minden rendben lesz... – kezdte volna Mrs. Roberts, de Freya a szavába vágott.

– Ugye magát is folyton a babáról faggatják? – kérdezte halkán, mire az asszony bólintott.

– Három fiú után biztosan kislányt szeretne – utánozta a mondatot, amit már vagy ezerszer hallott. – Nem azért estem teherbe, hátha ezúttal lányt szülök. Én igazából... – Ilyen közel még nem állt hozzá, hogy bevallja, véletlen volt, de aztán gyorsan összeszedte magát. – Az a fő, hogy egészséges legyen.

– Így van – helyeselt Freya, mire Mrs. Roberts témát váltott.

– Szóval igazul?

– Rettenetesen – vallotta be Freya. – Fogalmam sincs, hogyan fogok beilleszkedni.

– Biztos vagyok benne, hogy gyorsan.

– Remélem, de sokszor eszembe jut, hátha hibát követek el.

– Ezt az érzést jól ismerem – sóhajtott Mrs. Roberts, és lehunyta a szemét. – Akarom a kisbabát, de fogalmam sincs, hogy fogok egyedül boldogulni négy kisgyerekekkel – ismerte be végre. – Az ikrek egy pillanatra sem maradnak nyugton, és Jamie is nagyon vad. Davey meg nem segítség. Próbálkozik, de hétköznapi hétre jár dolgozni, és nem kerül elő este hat előtt. Akkor meg kéri a vacsoráját. Majd lefagyasztok pár ételt, amit csak ki kell olvasztania, ha én szülni megyek.

– Az jó.

– Pár vacsoránál azért több kellene, hogy elboldoguljunk – vallotta be az asszony, és kitört belőle a sírás.

– Anya! – Jamie odaszaladt hozzá, és megrángatta a szoknyáját. – Anya!

– Anyukád egy kicsit fáradt – mondta Freya, és adott az asszonynak egy zsebkendőt. Jamie kíváncsian a sztetoszkópra nézett, ami Freya nyakában lógott. Ő levette és odaadta neki, hogy lopjon még egy kis időt az asszonynak.

– Sajnálom – mondta Mrs. Roberts szipogva. – Hogy fogok elbírní még egy gyerekkel? Már most sincs egy pillanat nyugtom sem.

– A nővére nem tudna segíteni az első pár hétben? – vetette fel Freya, mert tudta, hogy szoros a kapcsolatuk.

– Felajánlotta, hogy segít, de nem akarom terhelni.

– Segítségre van szüksége, Mrs. Roberts. Nyugodtan fogadja el, különben tönkreteszi magát. Az asszony figyelmesen nézett rá.

– Van egy bölcsőde a közelben – mondta elgondolkodva. – A nagyok átmehetnek, mondjuk, hetente két délutánra, hogy több időt tölthessek a babával.

– Jól hangzik. Én egyébként Mrs. Huntot kértem meg, hogy takarítsa ki a házamat, mielőtt beköltöznek a bérlők. Nagyon alapos, és olcsón dolgozik.

A találkozó tovább tartott, mint tervezte, de minden percet megért, mert Mrs. Roberts mosolyogva szedegette össze a táskája tartalmát a földről.

Mielőtt Freya kinyitotta előttük az ajtót, még egyszer elmondta:

– Ha úgy érzi, túl van terhelve...

– Akkor beszéljek Bettyvel – szakította félbe Mrs. Roberts. – Tényleg. Már most sokkal jobban vagyok.

Freya a betegfogadó pultig kísérte őket, ahol beírt egy újabb időpontot jövő hét csütörtökre.

– Nagyon köszönöm, Freya.

– Szívesen, Mrs. Roberts.

– Szólítson Leah-nek! És minden jót kívánok a londoni munkához!

– Köszönöm.

Amikor Mrs. Roberts és a fiai elmentek, megjött Betty. Freya elmesélte neki, mi történt.

– Biztos nehezen ismerte be, hogy segítségre van szüksége. Szép volt, Freya! Ne aggódj, szemmel fogom tartani.

Freya az asszony kedves arcára nézett, és tudta, hogy Mrs. Roberts a legjobb kezekben lesz. Betty már csaknem negyven éve volt szülésznő, Freyát is ő segítette a világra.

– Kikapcsolom a számítógépet, rendbe tudnád hozni a kezelőt? – kérdezte Betty. – Siessünk, nehogy elkéssünk a búcsúbulidról!

Freya feltakarított, és mire elkészült, Betty már a legtöbb lámpát lekapcsolta.

Remélte, hogy a volt barátja nem bukkan fel a bulin. Alison viszont biztosan ott lesz. Sírt, amikor Freya elmondta neki, hogy Londonba költözik.

– Hazajövök, amikor csak tudok – ígérte neki.

– Az nem ugyanaz!

Freya gyorsan elkészönt Bettytől azzal, hogy a bárban találkoznak, és kis lila autójával hazahajtott.

Július volt, turistaszezon. Leparkolt a házikója előtt, amire ráfért volna a felújítás. A part menti házakat mind más színűre festették, Freyáé világoskék volt, sötét faajtóval. Megkereste a kulcsot, kinyitotta az ajtót, és belépett a tágas nappaliba, amelyben hangulatos kandalló is állt. Kiment az apró konyhába, amit szintén fel kellett volna újítani, de minden működött, és ő egyébként sem volt nagy szakácsnő. A kávéfőzőjére volt a legbüszkébb, de itt kell hagynia, nem fér be az apja autójába. A bérlők örülni fognak neki, gondolta, miközben egy gombnyomással készített magának egy csésze finom kávé.

Úgy tervezte, nyárra kiadja, majd októberben végleg eladja a házat. A pincébe vitt le néhány kartondobozt, amit telepakolt a holmijával, mert nem akart mindent magával cipelni.

A hálószobába ment, hogy átöltözzön a bulira. Egy pillanatra megállt, hogy gyönyörködjön a kilátásban. Egyenesen a Firth-öbölre és a hídra látott, amelynek az építését jóformán innen nézte végig. Ez a legszebb kilátás a világon, mi az ördögért akar elmenni innen? Remek munkája van, szerető családja, gyerekkora óta ismeri a barátait...

Éppen azért kell elmennie, amit szeret is ebben a városban: mert mindenki tud mindenkiről mindent. Alison babájának elvesztése az egész közösséget megrendítette. Akkoriban megtörtént, hogy amikor belépett valahová, az emberek elhallgattak. Ma este meg valószínű, hogy a volt barátja, Malcolm is ott lesz a bárban. Már nem nagyon gondolt rá, de rossz volt látni a szemében a fájdalmat.

Mindjárt harmincéves lesz. Ha most nem költözik el, soha nem is fog. Mélyen legbelül azonban tudta, hogy menekül. Nehéz lesz elmenni, de nehezebb lenne itt maradni.

1. FEJEZET

– Ül itt...?

Freya felnézett, és látta, hogy a műtősruhát viselő nő nem leülni akar az asztalához, hanem a szabad széket szeretné elkérni.

Itt az emberek még arra sem képesek, hogy egész mondatokban beszéljenek?

– Elviheti – biccentett.

Ma volt az első napja a Primary Hospitalben. Megmondta a nevét a bejáratnál, és megtudta, hová kell mennie eligazításra, de azóta senkivel sem beszélt. A kávészünetben próbált, de Rita, aki mellette ült az előadásokon, kiment telefonálni.

Először bemutatták nekik a Primaryt – nagy általános kórház, fontos baleseti központtal. Freya fel sem tudta fogni a számot, amikor hallotta, mennyi beteg fordul meg évente a sürgősségin. Na és a szülések! Tavaly hétezer baba jött itt a világra. Cromayr Bayben egyszerűen körbevezették az új munkatársakat, és kész. Itt viszont ötven másik alkalmazottal ült egy teremben, akik mind ebben a hónapban kezdenek.

Amikor néhány napja bejött a munkaruhájáért, eltévedt kifelé menet. Ma megtanulta, hogy a piros csík a folyosók falán a főbejáráthoz és a sürgősségihez vezet, a sárga a szülészetre, a kék az ambuláns betegekhez.

– Ez nem csak a munkatársaknak és a betegeknek segít – tudták meg az eligazításon. – Hasznos, amikor a látogatókat kell útba igazítani. Nemsokára felfestünk még egy zöld csíkot is a radiológiaiának. Akkor tényleg úgy fognak kinézni a falaink, mint a szivárvány.

Újabb előadások után ebédszünet következett. Az étkező tele volt, és Freya látta, hogy a legtöbben hoztak magukkal ennivalót. Vásárolt a büfében salátát, kekszet, sajtot és egy kávé. Szinte minden asztal foglalt volt. Rástartolt hát egy üres székre.

– Ideülhettek magukhoz? – kérdezte.

– Éppen indulunk – felelte az asztalnál ülő férfi. A tányérokat, poharakat, csészéket persze otthagyták.

Itt minden annyira furcsa volt! Négy napja, mióta az apja elbúcsúzott tőle az egyszobás lakás előtt, senkivel sem beszélgetett azonkívül, hogy felhívta az anyját, és biztosította, hogy minden csodálatos.

– Az apád szerint egy kicsit sötét az albérleted.

Tényleg az volt, de Freya azt mondta, néhány szőnyeggel és képpel majd feldobja. Jó helyen volt a lakás, tíz percre a metrómegállótól.

– Ül itt...?

Freya ingerülten felpillantott, amikor hallotta, hogy valaki megint nem fejezi be a mondatot. Egy idősebb férfi volt az, portásegyenruhában.

– Nem. – Freya intett. – Csak nyugodtan.

A férfi leült az asztalhoz, elővett egy szendvicset a dobozából, és nekiállt újságot olvasni. Ő sem szólt hozzá.

Freya eltolta maga elől a maradék ételt. Alig evett, de már nem volt étvágya. Maradt még negyedórája az ebédszünet végéig.

– Ül itt...? – kérdezte egy mély, kellemes férfihang. Freyának már nagyon elege volt ebből a fél kérdésből.

– Mi ül itt? – kérdezte, de amikor felnézett, és meglátta a magas, jóképű férfit kórházi ruhában, elmúlt a harci kedve. Az ismeretlen sima, barna haja kócos volt, úgy festett, mint aki most kelt fel. A nyakában sztetoszkóp lógott, a kezében teli tálcát tartott.

Freya megbánta a nyers választ, de a férfi úgysem értette, amit mondott. Már megszokta, hogy

nem értik a skóciai kiejtését.

– Elnézést, ül itt valaki? – ismételte meg ugyanis a kérdést az orvos udvarias mosollyal.

– Nem – felelte Freya. – Üljön le nyugodtan.

A férfi letette a tálcát. Aztán körülnézett és elment, Freya azt hitte, egy kollégának keres székét. Két bögre tea volt nála, egy doboz tej és hat kis csomag gabonapehely. Ám a férfi egyedül jött vissza, egy kanállal a kezében.

– Szia, Len! – köszönt a portásnak, aki morgott valamit válaszul.

Mialatt megitta a kávéját, Freya próbálta nem megbámulni a jóképű idegent. Nem volt könnyű megállnia, és nem csak a külseje miatt. A férfi kibontogatta a különböző ízesítésű gabonapelyheket, és mindet egybeöntötte egy tálkába, majd tejet öntött rá. Cukrot tett a két bögre teába, és az egyiket egy hajtásra megitta. Freya mindig ügyelt, hogy ne lássák rajta, mit gondol. Most is próbált közömbös arcot vágni.

Egy alkalmazott lépett az asztalhoz, és elvitte a piszkos edényeket.

– Végzett? – tudakolta Freyától, és a tányérja után nyúlt.

– Igen, köszönöm – mondta a lány, és a következő pillanatban összerezett. A portás ugyanis megszólalt.

– Elkérhetném a maradékát? – tudakolta, és a tányérjára mutatott.

– Természetesen.

Mi mást mondhatna erre?

– Köszönöm – mondta Len, majd elővett egy darab csomagolópapírt a táskájából, és beletekerte az ételmaradékokat. Senkit sem lepett meg a jelenet.

– Itt is van még, Len – szólt a jóképű férfi, és egy müzliszeletet tolt elé. Len eltette a zsákmányt, felállt és elment.

Az emberek tényleg furcsák itt. Freya soha nem kérte volna el egy idegen ételmaradékát.

– Len csak az állatokkal beszél – adta meg a magyarázatot a mély hang. – Az emberekkel nem tud mit kezdeni, de menhelyi állatoknak viszi a finomságokat, amiket itt összegyűjt.

– Vagy úgy – mosolygott Freya.

– Maga új itt – állapította meg a jóképű idegen, és a lány nyakában lógó azonosító kártyára nézett.

A férfi biztos volt benne, hogy még nem találkoztak. Nem felejtette volna el. A lány sötétszürke csőrühát viselt, ami kihangsúlyozta a karját. Sötét haja a vállára hullott. Olyan benyomást keltett, mint aki lélekben még nem érkezett meg teljesen.

– Ma van az eligazítás – felelte, mire a férfi elhúzta a száját.

– Abból már én is végigültem párat. Tűzvédelmi oktatás, szakszervezet, bérezés...

– A tűzvédelemről még nem volt szó. Most lesz valami filmvetítés, aztán gyakorlati bemutató.

– Nagyon jó szórakozás – mondta unottan a férfi. – Bár hasznos lehet, mert egyszer volt egy női betegem, aki fel akarta gyújtani a sürgősségit.

A lány várt, hátha folytatja, de a férfi visszafordult a gabonapehelyhez.

– Reggeli?

– Meg ebéd. – A férfi megitta a második bögre teát is. – Londonban is új?

Freya bólintott.

– Múlt héten költöztem.

– Dolgoztam Glasgow-ban egy évet. Nem értettem meg senkit. Folyton csak azt kérdezgettem: Tessék? Hogyan?

– Nekem is ez a bajom, csak fordítva – ismerte be Freya. – Mindig mindent meg kell ismételnem.

– Ugye nem Glasgow-ból jött?

– Nem, Cromayr Bayból.

– Hogy tetszik London?

– Még nem töltöttem itt elég időt – vont vállat a lány.

– Néhány éjszaka, és szeretni fogja.

A lány most vette csak észre a szemét – pontosabban most nézte meg alaposabban. Annyi látnivaló volt ezen a szép arcon! Ha Alisonnak le kellene írnia, először az arccsontjáról mesélne, és a telt, csábító ajkáról. Aztán a szeméről. Barna, aranylő foltokkal. Ragyog, mint a borostyán. Mintha nyílt tűzbe bámulna.

Néhány éjszaka, és szeretni fogja Londont... Ezt hogy értette vajon? Flörtölni akar vele? A jóképű idegen szemébe nézett, és megszűnt körülötte a külvilág.

– Hol dolgozik? – hallotta a kérdést, ami kirántotta a dermedtségéből.

– A szülészeten. A nevem Freya.

A vonzó férfi névtábláját eltakarta a sztetoszkóp. Freya nem tudta meg a nevét, mert megszólalt az idegen csipogója. A férfi felnézett, lenyelte különös ebédje maradékát, kiitta az utolsó korty teát, és felállt.

– Amikor legközelebb találkozunk, már kitűnően fogja kezelni a poroltót.

– Igyekszem – felelte Freya, de a férfi már az ajtó felé sietett.

Ekkor bekapcsolt a mennyezetre szerelt hangszóró. A lány hallotta, hogy az újraélesztésért felelős csapatot kéri a sürgősségre. Az étkező üvegablakán át látta, ahogy a férfi végigfut a folyosón.

Még azt sem tudta, hogy hívják, csak azt, hogy hihetetlenül jóképű. Nem az ő súlycsoportja. Valami azt súgta neki, ez a férfi pontosan tudja, hogyan kell magába bolondítania egy nőt. Végig csillogott a szeme, főleg amikor a londoni éjszakákról beszélt. Nos, vele biztos nem fog egyet sem eltölteni! Ahhoz ő túl óvatos.

Az ebédszünet véget ért, Freya visszament az előadóterembe. Valóban a tűzvédelmi oktatás következett. Megnéztek egy oktatófilmet, és ő alig tudta visszafojtani a nevetést, amikor elmagyarázták, hogyan működik a poroltó. Kíváncsi volt rá, miként akarta felgyújtani az a beteg a sürgősségit, de leginkább az asztalszomszédja nevét szeretne volna tudni.

A következő kávészünet előtt arra gondolt: megint ácsoroghat egyedül negyedórán keresztül.

– Rengeteg dolgot kell megjegyezni – mondta Rita, aki mellette ült az előadások alatt.

– Így van – helyeselt Freya. – Te hol fogsz dolgozni?

– Az előző munkahelyemen takarítónő voltam a szülészeten. Remélem, itt is oda küldenek. Na és te?

– Szülészni vagyok, szóval remélem, hogy engem is a szülészetre küldenek – viccelt Freya.

– Tessék?

– Szülészet – ismételte kurtán a lány.

– Akkor találkozunk még.

Az utolsó előadáson a fizetésekről volt szó. Freya próbálta követni, amit hall. Aztán véget ért a nap, és a Primary Hospital ötven új alkalmazottja hazaindult. Freya követte a piros csíkot, és tényleg a sürgősségin kötött ki. És ott állt a férfi, aki értette az ő beszédét: éppen pénzt dobott az automatába. Megint megéhezett, gondolta Freya.

Még oldalról is látszott, milyen izmos. Vett egy üveg ásványvizet és egy szelet csokoládét, majd visszament a sürgősségre. Freyát észre sem vette.

A lány ezernyi emberrel együtt tette meg az utat a metróon. Mind vele együtt szállt ki, és egyszerre akarta használni ugyanazt a mozgólépcsőt. Arra gondolt, otthon milyen gyorsan hazaért a kórházból, és milyen kilátás várta a házikójában.

– Tessék mosolyogni, mindig csak mosolyogni! Az élet szép! – kiabált ki egy virágárus a standja mögül, mire Freya összeresztette. Ez az ember hozzá beszélt! Zavarában nem válaszolt, inkább továbbment.

Amikor végre kinyitotta apró lakása ajtaját, felsóhajtott. Hiába fáradozott az elmúlt négy napban, nem nagyon látszott az eredmény. A falakra ráfért volna egy festés. A függönyöket kimosta ugyan, de összementek, és a párkányig sem értek le. A falon egy lovas kocsit ábrázoló, kimondottan ronda kép lógott.

Holnap, döntött Freya. Holnap veszek egy szőnyeget is a mustárszínű borzalom helyett.

A konyha még rosszabb volt, mint Cromayr Bayben – de nem csak a lakás zavarta. Eltekintve a jóképű fickótól az ebédszünetben, még mindig nem beszélt senkivel pár mondatnál többet.

Remélte, hogy amint elkezd dolgozni, talál majd barátokat. Az élet szép lenne? Pillanatnyilag nem hitte, hogy a virágárusnak igaza lehet.

Hiba volt idejönnie.

– Fiona, átmennél a szülőszobákhoz? Vagyis elnézést, Freya.

A lány bólintott. Lassan hozzászokott, hogy Stella, a vezető szülésznő mindig rossz néven szólítja.

– Persze.

Freya már tizennégy napja dolgozott a kórházban. Ma másodjára küldték a szülőszobába, és még mindig nem érezte magát magabiztosabbnak, mint az első napokban. Az első hetet a terhesosztályon töltötte, aztán a szülészetre került. Rengeteg munkatárssal találkozott, és mintha mindennap jöttek volna újak. Előző nap összebarátkozott egy szülésznővel, de ő csak helyettesített. Mindenki kedves volt, de elfoglalt. Nem volt olyan bensőséges a hangulat, mint az otthoni szülészeten.

Útban a szülőszobára feljebb húzta a nadrágját. Sötét nadrágban és világoskék, bő, ormótlan felsőrészben dolgoztak, ráadásul a méretét sem találták el. Le is fogyott egy kicsit a költözés óta. Folyamatosan talpon volt, és nem maradt ideje rendesen bevásárolni.

Megnyomta a zöld gombot, és a szülészet ajtaja kinyílt. A táblára nézett: ma dr. Mina volt az ügyeletes orvos. Dolgozott már néhányszor a doktornővel. Jó szakember volt, és higgadt. A műszakváltásnál tájékoztatták a betegek állapotáról, majd rögtön kapott is feladatot.

– Freya, le tudnád váltani Angelát a D5-ösben? – kérdezte Pat. – Epidurális érzéstelenítésre várnak, de ma nagyon nehéz altatóorvost találni. Az M25-ösön öt autó ütközött, műteni kell egy hasi értágulatot, és összeomlott egy beteg keringése a gyermekosztályon. Fél órával ezelőtt császármetszéshez hívtuk a sürgősségi csapatot.

Freya nagy levegőt vett. Amennyi beteget Cromayr Bay kórházában egy hét alatt fogadtak volna a turistaszézonban, annyi érkezett ide egyetlen délelőtt.

– Mondd meg, kérlek, Kathynek a D5-ben, hogy nem felejtettük el. A férje, Ben egyre idegesebb.

Freya még egyszer ellenőrizte a betegadatait, aztán bement a szülőszobába. A fényt letompították. Kathy az ágy előtt térdelt, a bútordarab lábába kapaszkodott. Angela meleg párnát nyomott a hátának.

– Üdvözlöm, Freya vagyok, az...

– Maga az altatóorvos? – szakította félbe Kathy férje.

– Nem, szülésznő vagyok.

– A feleségem két órája vár az érzéstelenítésre!

– Kérlek, Ben! – szólalt meg Kathy, majd előrehajolt, ahogy elhatalmasodott rajta a következő fájás.

Angela támogatta, Freya közben ellenőrizte a műszereket. Angela beszámolt Kathy előrehaladásáról, majd az ajtó felé intett a fejével. Freya követte.

– A férje egyre ingerültebb, és ez kikészíti Kathyt – mondta Angela. – Kedves fickó, de nagyon fél. Kathynek viszont még sok ideje van hátra. Felhívtam a sürgősségit, de nem ért rá senki. A saját altatóorvosunk már úton van, fél óra, mire ideér.

– Rendben.

– Felhívhatod a központot, hátha...

– Nem szükséges – szólalt meg mögöttük egy mély hang. Freya felismerte, pedig az első napja óta nem hallotta. Megfordult.

– Richard! – Angela megkönnyebbülten felsóhajtott. – De jó látni téged!

– A beteged is mindjárt ezt fogja mondani. Melyik szoba?

– Először a D5 – felelte Angela. – Mindent előkészítettünk.

– Köszönöm, Angela – nyugtázta a férfi. – Szia, Freya!

A lány rámosolygott.

– Szia, Richard!

Végre tudja a nevét! Amikor először találkoztak, kórházi öltözék volt rajta, most viszont sötét öltönyt és fehér inget viselt ezüstszürke nyakkendővel. A haja nedves volt, az arca borostás. Fogta a beteg iratait, levette a zakóját, és követte Angelát a D5-ös szülőszobába.

– Jó hír – jelentette be Angela. – Megérkezett az altatóorvos!

– Hol van? – csattant fel követelően Ben.

– Dr. Lewis átnézi Kathy anyagát – felelte Angela. – A továbbiakban Freya lesz maga mellett, Kathy. Nagyon jól halad!

Kathy bölintott, és el akart köszönni, de egy újabb fájás megakadályozta benne. Freya odaállt mellé, és masszírozni kezdte a hátát.

– Szeretné maga folytatni? – kérdezte a férjet, Ben azonban a falnak dőlve megrázta a fejét. Itt tényleg minden más volt, mint otthon. Ott az apák nagy részét is ismerte már jóval a szülés előtt, nem csak a kismamákat.

– Nagyon ügyes, Kathy – dicsérte az asszonyt, amikor alábbhagyott a fájás. Javasolta, hogy menjen még ki a mosdóba az érzéstelenítés előtt.

– Ideges – magyarázkodott a férje miatt Kathy.

– Nem is csoda. A szülés a nőknek is kemény munka, de a férfiaknak maga a pokol – mondta ő mosolyogva, mire Kathy elnevette magát

– Magának vannak gyerekei? – kérdezte az asszony, amikor kijött a helyiségből.

– Nincsenek, de van egy sereg unokahúgom és unokaöcsém, és a legjobb barátnőm is babát vár. Valamikor majd én is szeretnék.

– Sokáig próbálkoztunk – vallotta be az asszony. – Már azt hittem, soha nem lehetek anya.

– Ettől, úgy tűnik, feleslegesen félt.

– Kérem, ne vegye magára Ben viselkedését. Tudja, amelyik kutya ugat, az nem harap.

Éppen besegítette Kathyt az ágyba, amikor belépett a szobába Richard.

– Maga meg hol a pokolban volt? – támadt rá Ben, de a férfi nem zavartatta magát.

– Dr. Lewis vagyok, az altatóorvos. Jó napot, Mrs. Hudson! – köszöntötte a betegét kedves mosollyal.

Ben azonban még nem fejezte be.

– Már órák óta vár az érzéstelenítésre! Rettenetes fájdalmai vannak!

– Tudom, Mr. Hudson, ezért vagyok itt.

– Ben, kérlek! – próbálta nyugtatni a felesége, de a férfi tovább tombolt.

– Mondja meg, hol volt eddig!

– Az ágyamban – felelte Richard, miközben feltúrta az inge ujját. – Arra ébredtem, hogy telefonon hívnak a munkahelyemről, be tudnék-e jönni korábban. Nyolc órakor kezdődne a műszakom.

Nem sokkal múlt hét óra. Freya most már értette, miért nem borotválkozott.

Richard Kathyre nézett, és maga elé kötött egy műanyag kötényt.

– Kathynek vagy Mrs. Hudsonnek szólítsam?

– Kathynek.

– Rendben, Kathy. Mindjárt jobban lesz.

Közben Freya segített az asszonynak felülni az ágy szélére.

– Egy kis szúrást fog érezni, aztán némi nyomást – magyarázta Richard. – Ez a helyi érzéstelenítés. Maradjon mozdulatlan, amennyire csak tud, rendben?

– Mit tegyek, ha jön egy fájás?

– Megoldjuk. Hozzászoktam.

Már jött is a következő fájás. Richard kesztyűt húzott, és várt, amíg elmúlik, majd bekötötte az érzéstelenítést.

– Sajnálom – kért elnézést Ben.

– Semmi baj. Rossz nézni, ha szenved valaki, akit szeretünk, de a felesége nagyon jól halad. A hátralévő rész már könnyebb lesz – felelte Richard.

Ügyes, gondolta Freya. Egyszerre fogadta el a bocsánatkérését, és mutatta meg, ki a legfontosabb

személy a helyiségben: Kathy.

– Jöjjön ide a felesége mellé – hívta Freya a férfit, aki még mindig nagyon idegesnek tűnt. – Foghatja a kezét.

Ezúttal Ben nem rázta a fejét, hanem odalépett hozzájuk. Kathy hátradőlt.

– Most fekve kell maradnia – mondta Richard, miközben levette a kesztyűt és a kötenyt. – Köszönöm, Freya. Rád hagyhatom a rendrakást? Mennem kell a D3-ba.

– Persze.

Freya ellenőrizte Kathy és a baba értékeit. Mire helyretette a műszereket, az asszony már jobban érezte magát.

– Most pihenjen egy kicsit – javasolta. – Nemsokára visszajövök, de ha valami baj van, csengessen!

– Freya! – hallotta a saját nevét, amint kilépett a folyosóra. – Tudnád fogadni a babát a D7-ben? A lány bólintott. Babát fogadni a legcsodálatosabb dolog a világon!

A hangulat békés volt, a leendő apa a szülő nőt ölelte át, Kelly és egy másik szülésznő volt mellettük. Kelly olyan higgadt volt, hogy az anya meg sem rezzent, amikor jelzett dr. Minának és az altatórvosnak.

– A baba sovány a korához képest, és a feje is kisebb a vártnál – számolt be halkán Freyának. A műszerek készen álltak. Az aggodalom ellenére mindent kézben tartottak.

– Próbáljon nem nyomni, csak zihálni, Sita – kérte Kelly.

– Rendben – nyögte az asszony.

– Jól csinálja! – dicsérte meg Kelly.

A következő pillanatban Richard is megérkezett. Kelly neki is elstutogta, hogy a baba a harminchetedik hétre születik, és kisebb az átlagnál. Stella is besietett, a nyomában Dr. Mina. Már látni lehetett a baba fejét.

– Nagyon ügyes, Sita! Lélegezzen, és tegye, amit Kelly mond! – biztatta az anyát dr. Mina. – Dr. Masters gyermekorvos, megvizsgálja a kisbabáját.

A baba feje tényleg apró volt. Freya visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy kibújjik a kicsi test is. A kisfiú már akkor sírni kezdett, amikor ő megfogta. Tágra nyílt szemmel, fintorogva nézett a fénybe. Hihetetlenül édes volt! Freya óvatosan megtisztogatta, és Guy Masters megvizsgálta.

– Jó, hogy nem maradt bent tovább.

A kisfiú láthatóan nem jutott elég táplálékhoz az anyaméhben. Mégis mérges volt, bátor, egyszerűen tökéletes.

– Nem hinném, hogy szükségünk lesz rád, Richard – próbálta túlkiabálni az újszülött üvöltését a gyerekorvos.

– Ennek a tüdőnek biztos nincs baja – nevetett Richard, de közben már meg is szólalt a csipogója. Kisietett a szülőszobából, ügyet sem vetve a többiekre.

– Azt hiszem, bemutatathatjuk az édesanyjának – mondta Guy. Freya sapkát húzott a kisfiú fejére, és egy takaróba csavarta, majd odavitte a várakozó szülőkhöz.

Mosolygott. Egy új család! Legtöbbször rögtön odaadták az édesanyának az újszülöttet, de amikor tudták, hogy baj lehet vele, először meg kellett vizsgálni. Ezzel a kisfiúval szerencsére minden rendben lesz.

A mozgalmas délelőtt közepén Freya tartott egy gyors kávészünetet. Dr. Mina és Richard éppen a nővérpultnál egyeztetett, Kelly pedig egy filmről csevegett Stellával, amit meg akartak nézni a hétvégén.

– Biztos jó lehet – mondta Freya abban a reményben, hogy megkérdezik, velük tart-e. Kelly azonban csak bólintott.

Később, ebédszünetben kapta a hírt, hogy Kathy a kitoláshoz érkezett. Éppen végzett az ebédjével. Amikor a szülőszobába ért, látta, hogy Ben halálsápadt. Bátorítóan rámosolygott.

Ben végül nagy segítségnek bizonyult, amikor nyomásra kellett biztatni Kathyt. Az érzéstelenítés kiváló volt, mert érezte, mikor kell nyomnia, de a fájdalmat nem.

– Még egyszer, jó erősen! – szólította fel Freya. – Na, még egyet!

Ezúttal Kelly fogta meg a babát. Nagy fiú volt, igazi mokány legényke. A szülők sírtak, miközben az újszülöttet Kathy hasára fektették. Békésen nézte maga körül a világot.

– El akarja vágni a köldökzsinórt, apuka? – kérdezte Kelly. Ben szeme még mindig könnyes volt.

A Hudson babának még neve sem volt, de mire Freya műszakja lejárt, már szopott is, Kathy pedig megivott egy csésze jól megérdemelt teát.

Freya teljesen kikészült. A metrózás alatt még tartott a születés felett érzett öröme, de a gyalogúton a lakásáig egyre romlott a kedve. Soha nem érezte magát annyira egyedül, mint itt, a rengeteg ember között. Sokkal nehezebb itt barátokat találni, mint gondolta.

Miután megette a tésztáját, felhívta Alisont, a barátnőjét.

– Na, milyen az élet Londonban?

– Mozgalmas – felelte Freya. – Már ami a munkát illeti. A szabadidőm... inkább hagyjuk. Két munkatársam beszélgetett egy filmről, amit meg akarnak nézni a hétvégén, és mondtam, hogy én is szívesen elmennék rá. Mintha meg sem hallották volna.

– Hát próbálkozz tovább. Mondj mindenkinek igent, aki elhív valahová!

– Eddig senki nem hívott sehová.

– Majd hívnak, ne aggódj.

– Na és te hogy vagy? – kérdezte Freya könnyedén, de gombóccal a torkában. – A baba jól fejlődik?

– Minden rendben. A tizenötödik hétben vagyok, és már látszik a hasam. Callum szerint még korai.

Freya habozott. A nők egy részén hamarabb meglátszik a második terhesség, mint az első, de ezt nem mondhatta Alisonnak. Mivel várandós nőkkel dolgozott nap mint nap, olykor a halállal is szembesülnie kellett. Jól fel tudta dolgozni, ha fájt is – azt viszont nem tudta, hogyan segítsen a saját barátnőjének.

– Mikor lesz ultrahangra? – tudakolta.

– Két hét múlva. Csak akkor fogom igazán elhinni, hogy ott van a baba, amikor meghallom a szívverését – mondta elcsukló hangon Alison.

– Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – mondta sután Freya.

Mindezek után elsorolt minden tudnivalót, amit szülésznőként a betegeknek szokott – de Alison a legjobb barátnője volt. Nem lehetett nem észrevenni, hogy valami megváltozott közöttük.

2. FEJEZET

Richard Lewis még alva is megdobogtatta Freya szívét. A férfi a pihenőhelyiségben feküdt, összetolt székeken. Pat és Kelly elmélyülten beszélgettek mellette, nem is törődtek vele.

Freya próbált nem Richardra nézni, miközben megmelegítette a levesét, de a pillantása mindig visszavándorolt rá. Megint nem borotválkozott, egész éjjel dolgozhatott...

Freya már egy hónapja dolgozott a Primaryben, de Richardot még mindig ugyanolyan vonzónak és érdekesnek látta, mint az első napon. Nem hagyta cserben az ösztöne: kiderült, hogy a férfi igazi szívtipró. A pletykák szerint nemrég szakított az egyik nővérrel a sürgősségin, akivel futó viszonya volt. Wanda, az egyik szülésznő is azt remélte, hogy Richard visszatér hozzá.

Ráférne egy borotválás és egy hajvágás, gondolta, miközben az alvó férfit nézte – bár így borostásan még jobban tetszett neki.

Pat és Kelly megint a filmről beszéltek, amit Freya még mindig nem látott.

– Talán ezen a hétvégén megnézem – mondta éppen Pat.

– Mindenképp menj el rá, szerintem nagyon jó – győzködte Kelly, és Freya összeszedte a bátorságát.

– Én is meg akarom nézni.

– Jól teszed – bólintott Kelly, majd felállt az asztaltól. – Gyere, Pat, mennünk kell dolgozni.

Amikor kimentek a helyiségből, Freya felsóhajtott. Mit kellene még tennie, hogy foglalkozzanak vele?

A tévére meredt, és a szájához vett egy kanállal a visszataszító instant levesből. Ekkor felcsendült egy mély hang, amit nagyon is szívesen hallott.

– Értem a célzást. Elmegyek veled arra az ostoba filmre.

A lány csodálkozva Richardra nézett.

– Tessék?

– Folyton azt a filmet emlegeted, amikor a közeledben vagyok.

– Arra vártam, hogy a lányok elhívjanak – tiltakozott Freya, és érezte, hogy elpirul.

– Ugyan már, átlátok rajtad! Szegény Freya, nincs egy barátnője! – ugratta a férfi, és rámosolygott.

– Hagyd abba! – korholta Freya, de neki is nevetnie kellett. – Mindig is voltak barátnőim, velük nőttem fel. Soha nem kellett újakat keresnem.

A férfi kinyújtózott, felült, majd megrázta magát.

– Éhen halok!

– Levest?

– Nem, köszönöm. – Richard elfintorodott. – Lemegyek az étkezőbe. Mikor végzel ma?

Ezek szerint tényleg nem viccelt a mozival?

– Kilenc előtt biztos nem.

– Remek. Nyolcig helyettesítem Simont, én sem szabadulok el hamarabb. Találkozzunk a sürgősségi bejáratánál!

– Azt sem tudom, mikor és hol játsszák a filmet.

– Nem baj, valószínűleg mindenhol. Nem Cromayr Bayben vagyunk, ahol még mindig a filmtekercseket cserélgetik.

Frexa akár meg is sértődhetett volna, de csak mosolygott.

– Annyira azért mi sem vagyunk elmaradottak.

– Add meg a telefonszámodat, írok üzenetet, ha nem érek oda időben. Ne félj, nem ejtelek át, legfeljebb feltartanak.

– Ennek örülök – mondta Freya, és lediktálta a számát. Ebben a pillanatban Stella lépett a helyiségbe.

– Tudom, hogy még tart a szüneted, Freya, de a szülészetten kezd elszabadulni a pokol.

– Már megyek is – mondta a lány, és lenyelte az utolsó kanál levesét.

Nagy meglepetésére Richard is megszólalt.

– Akkor kilenc körül találkozunk.

Freya érezte, hogy lángol az arca. Stella biztosan meghallotta, hogy találkoztól beszéltek meg. De ez nem jelent semmit, mondta magának. Richard a munkatársa, mint Kelly vagy Pat.

– Látod Rose-t? – kérdezte Stella, és Ritára mutatott, a takarítónőre, akivel Freya az első napon megismerkedett.

– Ritának hívják.

– Rendben, akkor legyen Rita. Látod, hogy söpör, ugye? Az összetört szíveket söpri össze.

Freya nagy nehezen mosolyt erőltetett az arcára, amikor rájött, mire célzott Stella.

– Látod? Most az ágy alatt kutat. Mintha talált volna egyet ott is. Tudod, Richard egyik sürgős esettől a másikig siet. A nőekkel ugyanezt teszi.

– Stella! – szólt rá Freya, és rámosolygott a felettesére. – Elmegyünk moziba. Semmi több.

– Oké, én figyelmeztettelek!

A nagy londoni kórházban nyugodt éjszakának számított, ami otthon katasztrófával ért volna fel. Pontban kilenckor azonban Freya az öltözőben állt. Kivette a szekrényből a telefonját, amit munka közben nem tartott magánál, és megkönnyebbülten látta, hogy Richard nem írt.

Idegese volt. Levette a formátlan egyenruhát, szürke lenvászong ruhába és balerinacipőbe bújt. A haját kiengedte, kicsit megfésülte az ujjjaival.

Végül ő késett el. Amikor a bejárathoz ért, a férfi már ott állt, és a telefonját nézte. Ő is átöltözött, öltöny volt rajta, de nyakkendő nélkül. Freya kicsit alulöltözöttnek érezte magát – Richardot azonban lenyűgözte. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint amikor megismerkedtek. Általában arra sem emlékezett, mi volt egy nőn előző nap, nem hogy néhány hete. Az egyik barátja ugratta is vele, hogy nem lenne jó eltűnt személyek leírásában. Most viszont azt is tudathatta volna a rendőrrel, hogy a ruha, amit Freya viselt, sötétszürke volt, vászon, és kicsit bővebb, mint legutóbb. Egész délután ő járt a fejében.

– Tízkor kezdődik a film – szólalt meg útban kifelé. – Ha kihagyjuk a reklámot, még ehetünk is valamit.

– Jól hangzik.

– Holnap délelőtti leszel?

Freya bólintott.

– Én is.

– Jó szórakozást a filmhez, Freya! – kiabált ki a kocsablakon Stella finom figyelmeztetésként, amikor elhajtott mellettük.

– Köszönöm!

– Elmondta, milyen rossz a hírem, ugye? – kérdezte Richard.

– Dehogya!

Annyian voltak az utcán, mint Cromayr Bayben szombat este. Szerencsére már sötét volt, különben a férfi látta volna, hogy Freya elvörösödik.

– Biztos vagyok benne, hogy igen. És minden igaz, amit mondott.

– Akkor még jó, hogy csak egy filmet nézünk meg.

– Szereted az olasz konyhát? – kérdezte Richard, és a lány bólintására egy hangulatos olasz étterembe vezette az egyik mellékutcában. Freya beszívta a pompás ételek illatát; csak most vette észre, mennyire éhes. Leültek egy asztalhoz az ablak mellé.

– Hozhatok egy italt? – érdeklődött a pincér.

– Nekem csak vizet – felelte Freya, és a férfi is ugyanezt kérte.

– Na és hogy tetszik a Primary? – kérdezte Richard, miután mindketten rendeltek. Freya a tejszínes *carbonara*, a férfi az *osso bucco* mellett döntött, és a velős borjúlábszárhoz rizottót választott köretnek.

– Nagyon – felelte Freya, mire a férfi kétkedve nézett rá. – Egy kicsit persze kimerítő. Tudtam,

hogy sok dolgom lesz, de erre azért nem számítottam.

- A legutóbbi munkahelyed milyen volt?
- Az otthoni kórház szülészeten dolgoztam. Az anyák már terhesgondozásra is hozzánk jártak.
- Mennyi gyerek született egy évben?
- Körülbelül száz. Itt egy hét alatt van ennyi szülés, de én pont ezt akartam átélni.
- Közelebb is megkaphattad volna. Az edinburgh-i Women's Hospital legalább annyi beteget fogad, mint mi.

- Ott töltöttem a képzésem egy részét, de most teljesen mást akartam.
- A szüleid még a szülővárosodban élnek?
- Igen, és a két öcsém is.
- Jól kijöttök egymással?

Richardot őszintén érdekelte a válasz. Lehet, hogy a lány nem csak szakmai okok miatt hagyta el az otthonát?

– De még mennyire! Egyedül laktam, de rendszeresen találkoztunk. Az idősebbiknek, aki két évvel fiatalabb nálam, már van két gyereke. Az egyiknek ott voltam a születésénél. Neked vannak testvéreid?

- Nincsenek.
- Londoni vagy?
- Kenti.

– Gyakran hazalátogatsz? – Néha-néha – mondta rövid habozás után Richard. Ritkán beszélt a családjáról, de Freya nem faggatta, és jó volt vele beszélgetni. – Olyankor találkozom az apámmal, az anyám viszont itt él Londonban. Éppen most jegyezték el. Már megint – tette hozzá a szemét forgatva.

Közben megérkeztek az ételek, aztán a bors és a parmezán.

- Hiányzik a régi munkád? – fűzte tovább a beszélgetést a férfi.
- Igen is, nem is. Sokszor segítettem a világra olyan kisbabákat, akiknek a szüleivel még együtt jártam iskolába. Nagyon sok embert ismerek a városban.

A férfi bólintott.

– Az apám háziorvos. Nagyon is jól ismerem a vidék hátrányait. Soha nem volt szabadideje. Egyszer voltunk nyaralni, de akkor is elérték valahogy.

– Az a legrosszabb, hogy mindenki tud mindenkiről mindent. Ilyen környezetben szörnyű, ha például egy terhesség balul végződik. A halál sajnos a munkánk része, de nagyon nehéz feldolgozni, ha régóta és közelről ismered a szülőket.

Richard mondani akart valamit, de inkább visszaszívta. Valamire azonban még kíváncsi volt.

- Elváltál?
- Tessék? Dehogy! Sosem voltam házas – nevetett Freya. – Év elején szakítottam a barátommal, de ennek semmi köze a döntésemhez.

– Biztos? – Richard a homlokát ráncolta. Látta, hogy a lány ügyel minden szavára. Tudni akarta az igazat.

– Na jó, talán egy kicsi mégis – sóhajtott Freya. – Nincs rosszabb, mint amikor beülsz valahová, és tudod, hogy ott ül a volt barátod is. Egyre kellemetlenebbnek éreztem.

- Melyikötök szakított?
- Én. Egy örökkévalóság óta együtt voltunk, és...

Nem akart Alisonról és a tragédiával végződő terhességről beszélni, de igazából ez indította el mindent.

– Volt egy nehéz időszakom, és Malcolm nem segített. Inkább véget vettem a kapcsolatunknak. Valószínűleg nem ő volt életem szerelme.

– Olyasmi nem is létezik – közölte Richard. – Az én életem szerelme a munka, és hű maradok hozzá.

– Én egy-egy vészhelyzet után azt sem tudom, hol vagyok, annyira kimerülök, te meg egyikből veted magad a másikba. Hogy vagy képes rá?

– Nem akarok járni, mint az apám. Kell az egyensúly. Ha szabadságot kapok, elutazom, hogy testben és lélekben is eltávolodjak a kórháztól.

Elmosolyodott, és mélyen Freya szemébe nézett. A lány érezte, hogy elvörösödik. Eszébe jutott Stella figyelmeztetése. Tetszett neki a férfi, de elhatározta, hogy nem enged a vágynak. Elvégre ismeri Richard rossz hírét.

Azon töprengett, mit hozhatna szóba, ami eltereli a figyelmét.

– Az édesanyádat tehát eljegyezték?

– Az anyám negyedszer akar férjhez menni. Az apám két házasságot és két válást tudhat maga mögött. Nem hinném, hogy még egyszer próbálkozik. – Richard ferdén elmosolyodott. – Szerencsére... Nem könnyű minden esküvőre új beszédet kitalálni.

– Negyedszer?

A férfi bólintott.

– Anya elhagyott minket, amikor tizenöt éves voltam. Az anyámnak nem való a vidéki élet. Gyűlölte. Miután elvált az apámtól... – Hirtelen elhallgatott. – Freya...

–Igen?

– Lekéztük a filmet.

A lány körülnézett. Már alig volt vendég az étteremben. A telefonja azt mutatta, hogy mindjárt tizenegy óra.

– Szeretnél desszertet vagy kávét? – kérdezte Richard, de Freya a fejét rázta.

A férfi utána elkísérte a metróállomásig, és ő feltételezte, hogy ott elválnak útjaik.

– Hazakísérlek – mondta azonban Richard, amikor Freya megmondta, hol lakik.

– Csak négy megálló – tiltakozott a lány, de nem sokáig. Még mindig nem szokta meg a metró, jó érzés volt, hogy valaki elkíséri. Az meg különösen, hogy Richard.

– Itt vagyunk – mondta, amikor a lakásához értek.

– Sajnálom, hogy még mindig nem láttad a filmet.

– Túlélem – mondta Freya, és azon töprengett, behívja-e a férfit. De persze nagy butaság lenne.

Bármikor elcsattanhat egy csók. Már is azon gondolkodott, milyen lenne az arcán érezni Richard borostás bőrét.

– Majd legközelebb – ígérte a férfi, és ellenállt a kísértésnek, hogy a falnak döntse és megcsókolja a lányt. Freya barátokat keres, nem szeretőt.

– Köszönöm a kellemes estét. Jó volt végre egyszer nem kisbabákról beszélni – búcsúzott Freya, és elővette a lakáskulcsát. Richard figyelte, ahogy kinyitja a zárat. Ebben is más volt, mint a többi nő: nem várt az ő csókjára. A meleg nyári estét pedig mintha épp arra teremtették volna, hogy az ágyban végződjön – de Richard jól viselkedett.

– Jó éjszakát, Freya!

– Jó éjt, Richard!

A lány bement, becsukta maga mögött az ajtót, és nekidőlt. Mély lélegzetet vett. Jól tette, hogy nem hívta be Richardot, mert nem álltak volna meg egy csóknál. Másnap reggel, amikor felébred, örülni fog, hogy megkímélte magát a kínos jelenettől, ami az éjszakát követte volna.

– Milyen volt a mozi? – érdeklődött másnap Stella, útban a szülészetre.

– Remek. Megérte megnézni a filmet.

Freya megúszta a további kérdezősködést, mert megszólalt a hangosbemondó, a sürgősségire hívták a baleseti csapatot. Nem akarta elmondani Stellának, hogy el sem jutottak a moziig, mert akkor egyből rosszra gondolna.

Nyugodtabb volt a munka, mint máskor, így maradt ideje ellenőrizni a felszerelést. Éppen a katéteres fiókot húzta ki, amikor megint bekapcsolt a hangosbeszélő. Ilyen hívást Freya még nem hallott.

– Szülészeti csapatot várunk a sürgősségire!

Ezt a különleges egységet említették ugyan, amikor bemutatták a kórházat, de Freya még soha nem került be a csapatba. A csipogó minden műszakban egy tapasztalt szülésznőnél volt, szülészeti

vészhelyzeteknél őt hívták egy szakorvossal és egy altatóorvossal együtt. Az új munkatársaknak legalább három vészhelyzetnél jelen kellett lenniük megfigyelőként, utána dr. Mina levizsgáztatta őket, mielőtt a csapatba léphettek.

Az, hogy Freya nem volt benne, nem jelentette, hogy neki nincs tennivalója. Szaladt a sürgősségi kocsiórt, Stella és Kelly is odasiettek.

– Dr. Mina már odalent van – mondta Stella Kellynek, aki aznap a csipogót kezelte. – Freya, menj vele megfigyelőnek!

– Segítek – szólalt meg egy férfihang: Len volt az, a portás. Megragadta a kerekesszék egyik fogantyúját, hogy Kelly előre tudjon szaladni. Náluk volt már minden szükséges felszerelés, beleértve egy melegítőágyat is az újszülöttnék.

Amikor belépett a sürgősségire, mindenki tette a dolgát. Ha soha nem kerül be a csapatba, akkor is jól jöhet az a tapasztalat, amit a megfigyeléssel szerez. Aztán meglátta Richardot, aki egy ágy mellett állt.

– Ott! – mutatott egy függöny felé, amikor meglátta Freyát. A függöny mögül műszerek sípolása és orvosok beszéde hallatszott, meg egy nő sikolya. Nagy fájdalmai lehettek.

Freya bement az elfüggönyözött területre. Dominic, az új altatóorvos az ágy fejrésznél állt, a baleseti egység az asszony körül csoportosult. A törékeny, de tekintélyes dr. Mina éppen egy Doppler-szondát tartott a kismama hasán. Szapora szívverés hallatszott.

– Maradj a háttérben, és figyelj! – utasította Kelly. – Nemsokára te is bekerülsz a csapatba.

– Minden rendben, Louise – nyugtatgatta a beteget egy idősebb nő. – Vigyázunk magára.

Louise Eames nyakmerevítőt viselt. Freya hallotta, hogy autóbalesetet szenvedett. Huszonhat hetes terhes volt, mellkasi és hasi sérüléssel.

– Erős a baba szíve, Louise – mondta neki halkán Kelly, és leült mellé. Az asszony azonban nem nyugodott meg. Rettegett, és zavart volt a fejsérülés miatt, sőt fennállt a hasüregi vérzés veszélye is.

– May vagyok, ennek a bolondokházának az osztályvezetője – mutatkozott be Freyának az idősebb nő, miközben Kelly próbálta lecsillapítani a beteget. – Én is szülésznő vagyok. Látszólag minden rendben, de te is tudod, hogy a terhesség elfedhet bizonyos jeleket. Félek, hogy a beteg rosszabb állapotban van, mint amit az értékei most mutatnak. A gyermekintenzíven már szóltam, hogy készítsenek elő egy inkubátort, hátha mégis le kell vezetnünk a szülést – magyarázta halkán. – Itt van Richard!

Az altatóorvos beszélt a segédjével, aki aztán ment is a következő beteghez.

– Üdvözlöm, Louise – mondta Richard a sérült asszonynak kedvesen, mintha ezer éve ismernék egymást. – Dr. Lewis vagyok, az altatóorvos.

Louise megint felsikoltott.

– Jobb, ha takarékoskodik az erejével – javasolta Richard. – Tartogassa a levegőt a babának! Szeretném még egyszer meghallgatni a mellkasát.

– Lazítson – mondta Kelly Louise-nak, aki egyre nyugodtabb lett. Ez sajnos nem feltétlenül volt jó jel.

– Elvégzünk egy CT-vizsgálatot – jelentette be dr. Mina. A vizsgálat mutatott egy kis repedést az asszony lépén, de a magzatnak nem volt baja.

– Louise – szólította meg dr. Mina –, most levesszük a nyakmerevítőt, hogy jobban tudjon mozogni. Átvisszük az intenzív osztályra, ahol szemmel tudjuk tartani magát és a babát.

– A kisbabám jól van? – kérdezte az asszony, akit semmi más nem érdekelt.

– Pillanatnyilag igen. Ha romlik az állapota, világra segítjük.

Az intenzív osztályon már mindent előkészítettek. Freya figyelte, ahogy May átadja az esetet az ügyeletes nővérnek.

– Szegénykém! – sóhajtott Kelly útban visszafelé a szülészetre. – Fent át kell vizsgálnunk a kocsit, hogy minden a helyén legyen a következő vészhelyzetnél.

Nem sokkal három óra után megint riadóztatták a csapatot. Freya éppen egy kisbaba születésénél segédkezett. Mozgalmasak a műszakok a Primaryben, gondolta, amikor végül kisietett a

szülőszobából.

– Louise miatt kaptuk a riasztást? – kérdezte Stellát, aki éppen írt valamit a táblára.

– Igen. Mégiscsak meg kellett császározni.

A következő órák papírmunkával teltek. Freya azonban örült, hogy van indoka ott maradni a szülészeten, amíg Kelly vissza nem ér. Jóval négy óra után bukkan fel, rózsaszínű műtőssapkában.

– Louise vérnyomása lezuhant, de rögtön észrevették. A kisbaba megszületett császármetszéssel.

A kicsi a korához képest jó állapotban jött a világra. Louise miatt jobban aggódtak az orvosok. A lépén a repedés egyre nőtt, és a terhesség miatt a szervezete nem volt elég erős a vérvesztéshez.

Freya kimerülten indult el hazafelé.

– Tessék mosolyogni, az élet szép! – szólt utána ma is a virágárus, de ő legszívesebben egy pillantással kivégezte volna. A lakásban lerogyott a kanapéra, és a mennyezetre meredt, ahonnan pergett a festék. Olyan ez a munka, mint egy hullámvasút. Levegőt venni is alig van ideje, végig sem tudja gondolni, mit él át. Szegény Louise... Freya tudta, hogy a legjobb kezekben van, de itt minden annyira más, mint amit megszokott!

Hálás volt, hogy ott lehetett a sürgősségin, és figyelhetett. Ha Cromayr Bayben egyszer hasonló sérülésekkel kerül kórházba egy nő...

Megint otthon látta magát, pedig végleg Londonba költözött.

Beállt a zuhany alá, aztán fürdőköpenybe bújt, és benézett a hűtőbe. Nem sok mindent talált. Hazafelé be akart vásárolni, de ez elmaradt. Most meg már nem volt ereje még egyszer lemenni.

Kopogtattak az ajtón. Biztosan a szomszéd lesz, gondolta, miközben ment ajtót nyitni. Gyakran összekeverik a postájukat.

Az ajtóban azonban Richard állt. A haja rövidebb volt, és meg is borotválkozott. Öltöny volt rajta nyakkendő nélkül. Ő is nagyon fáradtnak tűnt, de még így is remekül nézett ki.

– Mit keresel itt? – tudakolta a lány.

Richard próbálta figyelmen kívül hagyni, hogy Freyának nedves a haja, és csak egy fürdőköpenyt visel.

– Vár minket a film!

– Stella már kérdezte, milyen volt a mozi – jelezte Richard, mire Freya elmosolyodott.

– Tőlem is. Te mit mondtál neki?

– Azt, hogy nagyon tetszett. Félttem, hogy faggatni kezd, de szerencsére dolga akadt.

– Nehéz napunk volt. Hogy van Louise?

– Kritikus az állapota. Eltávolították a lépét, császármetszést végeztek rajta, rengeteg vért vesztett. Hosszú éjszaka áll előtte.

– Szegény! – Freya be akarta hívni a férfit, amíg felöltözik, de aztán megrázta a fejét. – Őszintén szólva, nincs nagy kedvem kimozdulni.

– Rendben – mondta Richard: tetszett neki, hogy a lány ellenáll neki. Erre kevés nő volt képes.

– Akkor majd máskor.

Freya a férfira nézett, és meggondolta magát. Richard soha nem fog kitartani egy nő mellett, de ez most nem számít. Már sejtette, hogy úgysem marad sokáig Londonban.

– Bejöhetsz, ha akarsz – mondta halkan.

A férfi belépett. Nem tudta megállni, hogy ne mérje végig tetőtől talpig az előtte lépkedő Freyát. Mióta először látta, nem tudott betelni vele.

Freya megfordult, és megint érezte ugyanazt a vágyat, amit előző este.

– Gyorsan átöltözöm.

Kérlek, ne, gondolta Richard, de nem mondta ki. Freya mégis felpillantott, mintha meghallotta volna.

– Ha eltűnsz, legalább tudom, mit mondjak a rendőrségnek.

– Tessék?

– Világos fürdőköpenyt viselt...

Freya nem igazán értette, mire gondol, de a férfi hangja rekedt volt, és ő elveszett a tekintetében.

– Nem szoktam emlékezni olyasmire, mit visel egy nő, kivéve nálad.

Freya már bánta, hogy előző este nem hívta be. Ezúttal nem akart hibázni. Richard szinte látta, ahogy leomlanak köztük a falak. A lány zöld szemében valódi szenvedély izzott.

– Mit visel még a nő a világos fürdőköpenyben? – ment bele a játékba Freya. – Cipőt?

A férfi folyamatosan a szemébe nézett, de már korábban észrevette a lakkozott lábkörmöket.

– Meztelen a lába, és még nedves a haja. – Ujjai közé fogta az egyik nehéz, sötét fürtöt, mert erre mér régóta vágyott. – Abban is biztos vagyok, hogy nem visel alsóneműt.

A lány elmosolyodott.

– Kár, hogy megborotválkoztál – suttozta, amikor a férfi szája az ajka felé közeledett.

– Jó lehet a sima bőr is – mondta Richard, és a lány nyakára siklott a keze. Freya bőre lángolt az érintése nyomán, a szája a férfiét kereste.

– Freya...

Richard nem akarta elrontani a pillanatot, de kínozta a lelkiismeret. Tisztázni akart valamit: az emberek rábízhatják az életüket, de nem a szívüket. Azt akarta, hogy Freya tudja ezt, mielőtt folytatják.

– Nem bízatsz bennem – suttozta; furcsán hangzott, de jót akart vele.

– Értem, Richard.

Tudta, hogy a férfi nem élete szerelme. Tegnap ez talán még zavarta volna, de ma már tudta, hogy nem lesz tartós a londoni élete. Viszont vele akarta tölteni ezt az estét.

Előrehajolt, Richard pedig lágyan megcsókolta. Amikor a nyelvük összeért, Freya felnyögött. Aztán csend lett. Megszűnt körülöttük a világ. A férfi csókja egyre követelőbb lett, kinyitotta a fürdőköpenyt, és lehúzta róla. Hűvös levegő érte a lány hátát, de közben lángolt a teste. Soha nem érzett még ehhez fogható szenvedélyt. Richardhoz simult, a férfi pedig átfogta a csípőjét. A falnak nyomta, és egyre hevesebben csókolta. Freya képtelen volt ellenállni, Richard derékszíja után nyúlt, és kicsatolta. Amikor lehúzta a cipzárt, és megérintette a férfit, az kéjesen felsóhajtott.

Elővett egy óvszert a zakója zsebéből, és türelmetlenül felhúzta. Freya magában akarta érezni, és Richard sem tudott tovább várni. A falnak döntve beléhatolt, a lány pedig mélyen magába fogadta.

Freya még soha nem élt át ekkora gyönyört. A férfi felemelte, hogy ő köré tudja fonni a lábát. Tudta, hogy soha életében nem mozgott még ilyen csábítóan: Richard valamit a felszínre hozott benne, ami eddig rejtve maradt. Mindig olyan visszafogott volt...

Most már nem az. Végre önmaga lehet.

A férfi megmarkolta a fenekét, hogy még közelebb húzza magához. Olyan könnyű volt, hogy Richard egy kézzel is tartani tudta, míg másik kezével a falnak támaszkodott. Egyre gyorsabban mozgott. Freya torkában egy hang készülődött, várva a megfelelő pillanatra. Amikor aztán Richard elfúló lélegzettel felnyögött, ő is megremegett, és hangosan felsikoltott.

Richard gyanította, hogy Freya maga sem ismerte ezt az oldalát. A lány a vállára hajtotta a fejét, ekkor tudatosult benne, hogy Richard fel van öltözve, ő pedig meztelen. Egy pillanatra elszégyellte magát, de ez nem tartott sokáig. Richard talpra állította, de még mindig szorosán ölelte. Arcát Freya nedves fürtjeibe temette, és a fülébe súgta:

– Igazából csak egy csésze teát szerettem volna kérni.

A lány felnevetett. Richard mindig megnevettette.

A férfi felsegítette rá a fürdőköpenyt, még az övet is megkötötte. Próbáltak visszatérni a valóságba.

Leültek egymás mellé a kanapéra. Richardon nem látszott semmi, még a haja sem kócolódott össze. Egyikük sem szólalt meg, de nem volt kellemetlen a csend. A lány ledőlt, a feje Richard ölében nyugodott. Felnézett rá, miközben a férfi a hajával játszadozott. Jólesett egy kicsit csöndben maradni.

Richard körülnézett a szobában. A mustárszínű szőnyeg és a furcsa függönyök láttán arra gondolt, semmi sem utal rá, hogy Freya lakik itt. A falon egy festmény lógott, de nem tudta elképzelni, hogy azt ő hozta volna magával Skóciából.

– Szereted a lovakat?